

Віршик-безкінечник про дірявий глечик

Анатолій Григорук

Ось вам віршик-безкінечник
Про старий дірявий глечик,
Одновухий і пузатий,
Що стояв посеред хати.
Якось дід спіткнувся об нього
І у крик: — Це хто під ноги
Черепка цього поставив?!

Я ось ледве не убився
Об наріжний виступ лави. —
Обіруч вхопив він глечик,
Підсадив собі на плечі
І заніс аж у комору,
Що стояла серед двору.
Згодом до комори баба
Йде з товкачиком із граба,
Щоб картоплю свиням м'яти.
Глип — а там дірявий глечик,
То вона його на плечі —
Й занесла назад до хати.
Дід наліз на глечик вдруге.
Й заволав: — Це вже наруга
Всім під ноги підставляти
Черепка посеред хати! —
Ухопив він клятий глечик,
Підсадив собі на плечі
І, пройшовши з ним півдвору,
Знов доправив у комору.
Може б, глечик там і досі
Десь стовбичив при порозі,
Та якраз в обідню пору
Баба забрела в комору.
Бачить: глечик тут як тут —
З хати повторив маршрут.
І гайда вони тягати
Глечик в хату, глечик з хати,

Глечик в хату, глечик з хати,
Глечик в хату, глечик з хати...
Видно, в мандрах вік звікує
Одновухий глечик.
Тож про нього й komponую
Віршик-безкінечник.